

ת"פ 59046/02/16 - מדינת ישראל נגד מיגאהד אמטיראת - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

21 ינואר 2018

ת"פ 59046-02-16 מדינת ישראל נ' אמטיראת

בפני כב' סגנית הנשיאה, השופטת נגה שמואל-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אבי דהן - נוכח

נגד

מיגאהד אמטיראת - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד אסתר בר ציון - בהעדר

עו"ד אורלי אמוץ (בשם עו"ד בר ציון) - נוכחת

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום מתוקן הכולל תשעה אישומים, כדלקמן:

· **באישום מס' 1**, נטען כי ביום 10.02.2016 בסמוך לשעה 20:00, נסע המאם ברכבו (להלן: "**רכבו של המאם**") לביתו של הנאשם, אסף אותו לרכב, והשניים החלו בנסיעה לכיוון צומת שומריה. שם, עלה לרכב לואי - תושב הרשות הפלסטינית ששהה בישראל שלא כדין - והשלושה נסעו לכיוון קריית גת (להלן יכונה המאם ולואי: "**האחרים**"). בהמשך, המאם עצר את רכבו, עבר למושב האחורי, ואילו הנאשם התיישב במושב הנהג, חרף ידיעתו כי הינו פסול לנהיגה.

כעבור כמה שעות, ביום 11.02.2016 בסמוך שעה 01:50, הגיעו הנאשם והאחרים לשדרות לכיש בקריית גת, שם התפרצו בצוואת חדא לרכב מסוג "סובארו", בכך שהנאשם פתח את החלון שלו, לואי הכניס מוט ברזל ופתח את דלת הנהג, ואילו המאם ישב ברכבו ושימש כתצפיתן. עוד ובסמוך, ניסו הנאשם והאחרים לגנוב בצוואת חדא את רכב הסובארו, בכך שלואי קרע את חוטי מתנע הרכב וניסה להניעו באמצעות מחשב הרכב, וזאת בשעה שהנאשם יושב לצדו ומאיר בפנס את פנים הרכב ואילו המאם ממתין בתוך רכבו. בנסיבות אלה, זיהתה הגב' סטמקר את המאם, אשר לאחר שהבחין כי האחרים נכנסו לרכב הסובארו, נסע מהמקום. אז, הזמינה הגב' סטמקר צוות סיור עירוני, שאיתרו את לואי והנאשם בתוך רכב הסובארו. במעשים אלו, גרמו הנאשם והאחרים נזק לרכב הסובארו, בכך שקרעו את חוטי המתנע ושברו את המתנע.

עוד נטען, כי במעמד שתואר לעיל, החזיקו הנאשם והאחרים מפתח צינורות, פלייר פטנט וסכין יפני, שהינם משמשים ככלי פריצה.

הנאשם הודה במסכת המתוארת לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **הסעת שוהה בלתי חוקי**, לפי סעיף 12א(ג)(1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: "**חוק הכניסה לישראל**"); **החזקת מכשירי פריצה**, לפי סעיף 409 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **ניסיון לגניבת רכב**, לפי סעיפים

413בף 25 ו- 29(א) לחוק העונשין; **פריצה לרכב בכוונה לגנוב**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; **ונהיגה בזמן פסילה**, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**").

· **באישום מס' 2**, נטען כי ביום 11.2.2016 בסמוך לשעה 00:30, הגיעו הנאשם והאחרים לרחוב יהל בקריית גת, והתפרצו בצוואת חדא לרכב מסוג "איסוזו", בכך שלואי פתח את החלון הקדמי שלו, שבר את מנעול הדלת הימנית-קדמית ונכנס לתוכו, בעוד שהנאשם מתצפת בסמוך ואילו המאם יושב ברכבו ומשמש כתצפיתן. את זאת, הם עשו בכוונה לבצע גניבה או פשע. בסמוך לכך, ניסו הנאשם והאחרים לגנוב בצוואת חדא את רכב האיסוזו, בכך שלואי קרע את חוטי המתנע וניסה להניעו באמצעות מחשב הרכב, וזאת בשעה שהנאשם יושב לצדו בתוך הרכב ואילו המאם ממתין בסמוך בתוך רכבו.

בהמשך ומשלא עלה בידם לגנוב את רכב האיסוזו, לואי יצא מתוכו ודחפו למרחק קצר, בעוד שהנאשם והמאם מתצפתים בסמוך. גם במעשים אלה הם לא הצליחו לגנוב את הרכב, והשלושה נטשו אותו. כתוצאה ממעשים אלו, נשבר מנעול דלת הנוסע הקדמית של רכב האיסוזו.

עוד ובסמוך, גנבו הנאשם והאחרים מתוך רכב האיסוזו: ברנר עם שני מיכלי חמצן, ארגז שהכיל חלקי מיזוג, שקית שהכילה חלקי פיקוד למזגן, כנפיים למנוע מזגן, מנוע מזגן, שני ארגזי כלים, וארגז כלים שהכיל כלי עבודה שונים - וזאת בכך שהמאם ולואי העבירו את הרכוש שפורט לרכבו של המאם, תוך שהנאשם מתצפת בסמוך.

הנאשם הודה במסכת המתוארת לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **גניבה מרכב**, לפי סעיף 413(ד) לחוק העונשין; **ניסיון גניבת רכב**, לפי סעיפים 413ב, 25 ו- 29(א) לחוק העונשין; **ופריצה לרכב**, לפי סעיף 413 רישא לחוק העונשין.

· **באישום מס' 3**, נטען כי בסמוך לאמור באישום מס' 2, בשעה 00:50, הגיעו הנאשם והאחרים לשדרות לכיש בקריית גת, שם התפרצו בצוואת חדא לרכב מסוג "ניסן", בכך שלואי שבר באמצעות מפתח צינורות את חלונו האחורי, בעוד שהנאשם והמאם יושבים ברכבו של האחרון ומשמשים כתצפיתנים. את זאת, הם עשו בכוונה לבצע גניבה או פשע. בהמשך, ניסו הנאשם והאחרים לגנוב בצוואת חדא את רכב האיסוזו, בכך שלואי חתר את חוטי המתנע ובמשך כשעה ניסה להניעו באמצעות מחשב הרכב, בעוד שהנאשם והמאם יושבים ברכבו של האחרון ומשמשים כתצפיתנים.

עוד ובסמוך, גנבו הנאשם והאחרים מתוך רכב הניסן: תיק ובו מפתח צינורות, שני סכינים יפניים, פלייר פטנט, ארבעה מברגים, מפתח חולץ פקקים, זוג משקפי ראייה, שני זוגות של משקפי שמש, מפתח שבדי, פלייר, קופסה ובה ארבע מנורות החלפה לרכב ושני פיוזים - וזאת בכך שלואי העביר את הרכוש שפורט לרכבו של המאם, בעוד שהאחרון והנאשם משמשים כתצפיתנים.

הנאשם הודה במסכת המתוארת לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **גניבה מרכב**, לפי סעיף 413(ד) לחוק העונשין; **וניסיון גניבת רכב**, לפי סעיפים 413ב, 29(א) ו- 25 לחוק העונשין.

· **באישום מס' 4**, נטען כי ביום 08.02.2016 בסמוך לשעה 23:30, נסע המאם ברכבו ביחד עם מג'יהאד. בהגיעם בסמוך למחסום מיתר, עלה לואי לתוך הרכב, והם החלו בנסיעה לכיוון קריית גת. וכך, ביום 09.02.2016, בהגיעם לרחוב אשר באשקלון, התפרצו השלושה בצוואת חדא לרכב מסוג "סובארו סטיישן", בכך שהנאשם פתח את חלונו, לואי הכניס מוט ברזל ופתח את דלת הנהג, ואילו המאם ישב ברכבו ושימש כתצפיתן. את זאת, הם עשו בכוונה לבצע גניבה או פשע.

בסמוך לכך, ניסה לואי להניע את הרכב, אך ניסיונו לא צלח. או אז, ניסו הנאשם והאחרים לגנוב את הרכב, בכך שלקחו חבל מתוך רכב הסובארו סטיישן, קשרו את צדו האחד לוו הגרירה שלו ואת צדו השני לרכב של המאם, וגררו אותו את רכב הסובארו סטיישן למרחק קצר, עד שהחבל נקרע. או אז, הנאשם והאחרים הבחינו בניידת משטרה ונמלטו מהמקום. כתוצאה ממעשים אלו, נשברו ארבעת הפנסים של רכב הסובארו סטיישן.

הנאשם הודה במסכת המתוארת לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **חבלה במזיד לרכב**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; **פריצה לרכב בכוונה לגנוב**, לפי סעיף 413 סיפא לחוק העונשין; **וניסיון גניבת רכב**, לפי סעיפים 413ב, 29(א) ו- 25 לחוק העונשין.

· **באישום מס' 5**, נטען כי ביום 09.02.2016 בסמוך לשעה 04:00, הגיעו הנאשם והאחרים לרחוב המחתרות בקריית גת, וזאת כאשר המאם נוהג ברכבו ואילו הנאשם ולואי נוסעים ביחד עימו. או אז, התפרצו הנאשם והאחרים בצוואת חדא לרכב מסוג "סובארו", בכך שהנאשם פתח את החלון שלו, לואי הכניס מוט ברזל ופתח את דלת הנהג, ואילו המאם ישב ברכבו ושימוש כתצפיתן. את זאת, הם עשו בכוונה לבצע גניבה או פשע.

בסמוך לכך, גנבו הנאשם והאחרים את רכב הסובארו, בכך שהנאשם ולואי שברו את חוטי המתנע, הניעו את הרכב באמצעות המחשב שלו, ונסעו לדהרייה, בעוד שהמאם נוסע ברכבו בעקבותיהם. עוד ובסמוך, גנבו הנאשם והאחרים מתוך רכב הסובארו: תיק ובו ארבעה סטים של בוקסות; תיק ובו שני מכשירי לוחץ נעלי כבלים [כך במקור]; חמישה חוטי משיכה; 4 לפסים; מסור ברזל; חוטי חשמל; מכשיר בודק בידוד; וארגז כלים עם מפתחות שונים בשווי 10,000 ₪. לאחר מכן, השלושה עזבו את המקום.

עוד נטען, כי בסמוך למתואר לעיל, הגיעו לואי והנאשם לדהרייה ומכרו לאדם שזהותו אינה יודעה את רכב הסובארו בתמורה ל- 2,000 ₪. כמו כן, נטען כי במעשים שתוארו, גרמו הנאשם והאחרים נזק לרכב ה"ניסן" [כנראה שהכוונה לרכב ה"סובארו"], בכך ששברו את חלונו האחורי וקרעו את חוטי המתנע.

הנאשם הודה במסכת המתוארת לעיל, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **גניבת רכב**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; **וחבלה במזיד לרכב**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

· **באישום מס' 6**, נטען כי ביום 09.02.2016 בסמוך לשעה 02:00, בשעה שהמאם נוהג ברכבו והנאשם ולואי נוסעים ביחד עימו, הגיעו השלושה לרחוב אנה פרנק באשקלון. או אז, התפרצו האחרים לרכב מסוג "טויוטה", בכך שהנאשם שבר את החלון הימני-קדמי שלו ונכנס לתוכו ביחד עם לואי, ואילו המאם ישב ברכבו ושימש כתצפיתן. את זאת, הם עשו בכוונה לבצע גניבה או פשע. במעמד זה, הופעלה האזעקה של רכב הטיוטה, והנאשם ביחד עם האחרים ברחו מהמקום. כן נטען, כי במעשים שתוארו לעיל, גרמו הנאשם והאחרים נזק לרכב הטיוטה, בכך ששברו את שני פנסי האיתות הקדמיים ועיקמו את הפח של כנף הרכב הימנית.

הנאשם הודה במסכת המתוארת לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **חבלה במזיד לרכב**, לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

· **באישום מס' 7**, נטען כי בסמוך למתואר באישום מס' 6, בשעה שהמאם נוהג ברכבו והנאשם ולואי ביחד עימו, הגיעו השלושה לרחוב רמב"ם באשקלון. או אז, התפרצו האחרים לרכב מסוג סובארו, בכך שהנאשם פתח את חלון הרכב, לואי הכניס מוט ברזל ופתח את דלת הנהג, ואילו המאם ישב ברכבו ושימש כתצפיתן. את זאת, הם עשו בכוונה לבצע גניבה או פשע. בסמוך לכך, ניסו לואי והנאשם להניע את רכב הסובארו, בכך שלואי קרע את חוטי המתנע וניסה להניע את הרכב באמצעות מחשב הרכב. משניסיונם לא צלח, השניים יצאו מרכב הסובארו ונכנסו לרכב של המאם. לאחר מכן, ניסו לואי והנאשם להניע את רכב הסובארו. כאשר גם ניסיונם זה

לא צלח, השניים נכנסו לרכבו של המאם ועזבו את המקום. במעשים המתוארים לעיל, גרמו הנאשם והאחרים נזק לרכב הסובארו, בכך ששברו את מתנע הרכב וקרעו את חוטי המתנע.

כן נטען, כי בנסיבות המתוארות סייע הנאשם להשתמש ברכב ללא רשות, שבכך שנכח במקום וסייע לאחרים אשר ניסו להזיז את הרכב, אך ללא הצלחה.

הנאשם הודה במסכת המתוארת לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירות של **ניסיון לשימוש ברכב ללא רשות**, לפי סעיפים 413ג סיפא ו- 25 לחוק העונשין.

· **באישום מס' 8**, נטען כי ביום 07.02.2016 בין השעה 01:00 לשעה 05:00 (השעה המדויקת אינה ידועה למאשימה), במסגרת הקשר ולשם קידומו [יצוין, כי בכתב האישום המתוקן לא נטען כי הנאשם קָשָׁר קָשָׁר עם האחרים, והוא גם לא הואשם בעבירה זו], נסע המאם ברכבו ביחד עם הנאשם. בהגיעם בסמוך למחסום מיתר, עלו לרכבם לואי ושניים נוספים, שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: "**הנוספים**"). לאחר מכן, החמישה נסעו מהמקום והגיעו לרחוב הפלמ"ח באשקלון. שם, התפרצו הנאשם והאחרים בצוואת חדא לרכב מסוג "מיצובישי", בכך שאחד מהנוספים שבר את חלונו הקדמי, בעוד שהנאשם והאחרים עומדים בסמוך, ואילו המאם יושב ברכבו ומשמש כתצפיתן. את זאת, הם עשו בכוונה לבצע גניבה או פשע.

עוד ובסמוך, ניסו הנאשם, לואי, המאם ואחד מהנוספים לגנוב את רכב המיצובישי, בכך שקרעו את חוטי המתנע וניסו להניעו באמצעות מחשב הרכב. לאחר שניסיונם זה לא עלה יפה, הם עזבו את המקום.

הנאשם הודה במסכת המתוארת לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **ניסיון גניבת רכב**, לפי סעיפים 413ב ו- 25 לחוק העונשין.

· **באישום מס' 9**, נטען כי בסמוך למתואר באישום מס' 8, נטשו הנאשם והאחרים את רכב המיצובישי בחנייה, והגיעו לרכב מסוג "טויוטה" שעמד בסמוך. אז, התפרצו האחרים בצוואת חדא לרכב הטויוטה, בכך שאחד מהנוספים שבר את חלונו הקדמי, והנאשם סייע לאחרים בכך שעמד [כך במקור], ואילו המאם ישב ברכבו ושימש כתצפיתן. את זאת, עשו בכוונה לבצע גניבה או פשע.

עוד ובסמוך, ניסו האחרים לגנוב את רכב הטויוטה, בכך ששברו את מתנע הרכב וניסו להניעו. משלא עלה הדבר בידם, הם עזבו את המקום, בשעה שהמאם ישב ברכב הטויוטה [כנראה שהכוונה לרכבו שלו] ושימש כתצפיתן. במעשים אשר תוארו לעיל, גרמו הנאשם והאחרים נזק לרכב הטויוטה, בכך ששברו את מתנע הרכב, את לוח השעונים, ואת לוח הפלסטיקה שלו.

עוד נטען, כי בסמוך למתואר לעיל, גנבו האחרים בצוואת חדא מרכב הטויוטה: מפתח גלגלים ומגבה (מכשיר לתיקון תקר בגלגל); וכי בנסיבות שתוארו, סייע הנאשם לאחרים להתפרץ לרכב.

הנאשם הודה במסכת המתוארת לעיל, ועל יסוד הודאתו זו, הורשע בעבירה של **סיוע לפריצה לרכב בכוונה לגנוב**, לפי סעיפים 413ו סיפא ו- 31 לחוק העונשין.

2. יוצא כי בסך הכול, בגין מכלול מעשיו, הורשע הנאשם **בחמש עבירות של ניסיון לגניבת רכב; בשתי עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב; בשלוש עבירות של חבלה במזיד לרכב; בשתי עבירות של גניבה מרכב; בעבירה אחת של גניבת רכב; בעבירה אחת של פריצה לרכב; בעבירה אחת של סיוע לפריצה לרכב בכוונה לגנוב; בעבירה אחת של ניסיון לשימוש ברכב ללא רשות; בעבירה אחת של החזקת מכשירי פריצה; עבירה אחת של**

הסעת שוה בלתי חוקי; ועבירה אחת של נהיגה בזמן פסילה.

3. הצדדים לא הגיעו להסכמו עונשיות, אולם הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו.
4. בתסקיר שהתקבל, ממליץ שירות המבחן לגזור על הנאשם מאסר לתקופה קצרה, לריצוי בעבודות שירות. בגופו של התסקיר, עומד שירות המבחן על קורות חייו וחיי משפחתו של הנאשם; על יחסו לעבירות והרקע שעמד מאחוריהן; על ההליכים הטיפוליים שבהם השתתף; ועוד. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתייחס בהמשך.
5. לבסוף, ולמען שלמות התמונה, יצוין כי מותב זה גזר את עונשו של המאם, והשית עליו 14 חודשים מאסר בפועל, מאסרים מותנים, פיצוי למתלוננים, וחתימה על התחייבות. כמו כן, במעמד גזר הדין הוריתי על חילוט רכבו. המאם לא השלים עם גזר הדין והגיש לבית המשפט המחוזי בבאר שבע ערעור על חומרת העונש. ערעור זה טרם נדון.
- אשר ללואי, דינו נגזר על ידי בית משפט השלום באשקלון (סגן הנשיאה, כב' השופט א' מאושר), והושתו עליו 22 חודשים מאסר בפועל, הופעל מאסר מותנה בן 3 חודשים במצטבר, קנס בסך 1,000 ₪, וענישה נלווית נוספת.
- בכל הנוגע לשניים הנוספים, הרי שבכתב האישום המתוקן צוין כי זהותם אינה ידועה למאשימה, ומכאן שיש להניח כי אלו כלל לא הובאו לדין.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. בא כוח המאשימה הפנה למעשים המיוחסים לנאשם ועמד על חומרת הנסיבות שנלוו אליהם, תוך שנטען כי המעשים תוכננו בקפידה וכי הנאשם כלכל את צעדיו מראש. כמו כן, הלה הפנה לערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם. אשר למתחמי הענישה, בא כוח המאשימה הפנה לעניינו של המאם, שם נקבע כי יש לראות במכלול המעשים כאירוע אחד, וטען כי במקרה הנדון, לכל הפחות, יש לקבוע מתחם עונש נפרד בגין כמה קבוצות של אישומים - והכול כפי שפורט בפרוטוקול. בנוסף, נטען כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירות משמעותי יותר מזה של המאם. לבסוף, בא כוח המאשימה הפנה לתסקיר שירות המבחן שהתקבל, ובפרט לאי מיצוי ההליך הטיפולי על ידי הנאשם. לאור כל אלה, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש המצוי ברף הבינוני של המתחמים הנטענים על ידה, קרי: מאסר בפועל לתקופה שלא תפחת מ- 36 חודשים, ענישה צופה פני עתיד, פיצוי, קנס ופסילת רישיון נהיגה (בפועל ומותנית).
7. בשלב הראיות לעונש, העידה מטעם ההגנה אימו של הנאשם. הלה עמדה על אפיו הטוב של בנה ועל עזרתו למשפחה. כמו כן, האם סיפרה בין היתר, על מצבה הבריאותי ועל נכותה וטענה כי בנה ביצע את העבירות על רקע מצבם הכלכלי הקשה.
8. לגופם של טיעונים לעונש, באת כוחו של הנאשם הפנתה לעונשים שנגזרו על לואי והמאם, וטענה כי יש לאבחן בינם לבין הנאשם שבפניי, וזאת בין היתר בשים לב לעברו הפלילי של לואי ולחלקו של המאם בביצוע העבירות. כמו כן, הלה טענה כי עונש של מאסר מאחורי סורג ובריה יהיה הרסני עבור הנאשם, והפנתה לגילו הצעיר. בהמשך, הסנגורית ביקשה לקבוע מתחם ענישה קל יותר מזה שנקבע בעניינו של המאם, וטענה כי בכל מקרה יש לסטות הימנו לקולא ולהסתפק בהשתתף מאסר לריצוי בעבודות שירות, וזאת בשים לב לשיקולי השיקום שמתקיימים בעניינו. כמו כן, ההגנה הפנתה למצבו הכלכלי הקשה של הנאשם אשר הובילוהו לביצוע העבירות, לעובדה כי נגרר אחר

שותפיו, להודאתו במיוחס ולקבלת אחריות על המעשים, להליך הטיפול שער, לנסיבות חייו המורכבות ולתקופה שבה שהה במעצר ותחת תנאים מגבילים. לאור כל אלה, עתרה באת כוח הנאשם לאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן.

9. הנאשם סיפר גם הוא אודות נסיבות חייו המורכבות והמצב הכלכלי הקשה שבו הייתה שרויה משפחתו עובר לביצוע העבירות, ומסר כי התפתה לרווח קל ומהיר אשר הוצע לו על ידי שותפיו. לבסוף, הלה מסר כי הוא מצטער על מעשיו וכי הוא מוכן לקבל את העונש שמגיע לו.

דין והכרעה

10. ראשית חוכמה, ובהתאם למתווה לגזירת העונש אשר קבע המחוקק בתיקון 113 (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), שומה על בית המשפט להחליט תחילה אם לקבוע מתחם עונש הולם נפרד עבור כל קבוצת אישומים, כפי שטענה המאשימה, או שמא קביעת מתחם עונש אחד כולל בגין מכלול המעשים, היא הדרך הנכונה לילך בה במקרה הנדון (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)). בעניין זה, לא מצאתי לשנות מקביעותי בגזר דינו של המאם, ועל כן אקבע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם. הנימוקים לקביעת מתחם עונש כולל מצויים עלי גזר הדין שניתן בעניינו של המאם, והרי שכוחם יפה גם לענייננו. אולם, ולמען הסר ספק, להלן אפרט גם בגזר דין זה.

כך, בהתאם לדעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל, (29.10.2014) (להלן: "עניין ג'אבר"), גדריו של "אירוע" ייקבעו בהתאם לניסיון החיים, כך שעבירות אשר יש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד. ודוק, נקבע כי קשר הדוק בין עבירות ימצא, בדרך כלל, מקום בו אלו בוצעו במסגרת תכנית עבריינית אחת, אף אם הן נפרסו על פני פרק זמן שאינו קצר. בהמשך, בע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל, (03.09.2015), עמד בית המשפט העליון על נסיבות עובדתיות שונות שיכולות לשמש כ"מבחני עזר" לקביעת עוצמת הקשר שבין העבירות, ונקבע כי בעניין זה, בית המשפט ישאל עצמו, למשל, אם ביצוען של העבירות מאופיין בתכנון; אם ישנה שיטתיות בביצוע העבירות; אם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; ואם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצועה של העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה.

ויוער, כי בכל מקרה על בית המשפט להעמיד לנגד עיניו את השאלה אם השקפה על העבירות כעל אירועים נפרדים תהא מלאכותית, באופן שיגרע ממהות העניין בכללותו, או שלא ישקף את סיפור המעשה כהווייתו (עוד בעניין מבחן "הקשר ההדוק", ראו ע"פ 2519/14 ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל, (29.12.2014); ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' רמי חג'אמה ואח', (30.10.2014); וע"פ 4760/14 אדוארד קיסלמן ואח' נ' מדינת ישראל, (07.05.2015)).

עוד יצוין, כי בפסיקת בית המשפט העליון ישנה תמימות דעים שהמונח "אירוע" המצוי בסעיף 40 לחוק העונשין הינו רחב יותר מהמונח "מעשה" הקבוע בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וכי באופן עקרוני "אירוע" אחד יכול לכלול גם "מספר מעשים" (ראו למשל דעתם של כלל שופטי ההרכב בעניין ג'אבר; דברי כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (27.08.2014); וע"פ 3164/14 גיא פן נ' מדינת ישראל, (29.06.2015)).

11. ומן הכלל אל הפרט, במקרה הנדון עסקין בנאשם אשר ביצע את מכלול העבירות בתוך פרק זמן של כמה ימים בודדים, כאשר בין עבירה לעבירה מפריד פרק זמן קצר, לעיתים של שעות ספורות בלבד, ולכל היותר של כיממה

אחת. כמו כן, מכלול העבירות בוצעו במסגרת אותה התארגנות, עם אותם השותפים לרוב, ותוך שימוש בכל פעם בשיטה ובדפוס פעולה זהה כמעט, כך שיש לקבוע כי המדובר במסכת עבריינית אחת מתמשכת, שבוצעה במסגרת אותה ההתארגנות ושמאחוריה תכנון מוקדם אחד. בנסיבות אלה, ניסיון החיים והשכל הישר הביאוני למסקנה כי יש לראות במכלול מעשיו של הנאשם כ"אירוע" אחד; בעוד שהשקפה על כל אישום כעל אירוע נפרד, תהא מלאכותית במידה רבה ולא תשקף את סיפור המעשה כהווייתו.

עוד אציין, כי גם חיי המעשה מלמדים שבמקרים לא מעטים שבהם הורשעו הנאשמים בסדרה של עבירות בקשר לרכב (פרק י"א, סימן ה' 1 לחוק העונשין), הגם אם הפריד ביניהן פרק זמן לא מבוטל (לעיתים של חודשים), מצאו בתי המשפט לקבוע מתחם עונש כולל אחד בגין מכלול העבירות, וראו בעניין זה, לדוגמא, עפ"ג (מחוזי באר שבע) 14921-03-17 **שי יצחק נ' מדינת ישראל**, (18.10.2017); עפ"ג (מחוזי מרכז) 1517-12-16 **מרקו מויאל נ' מדינת ישראל**, (22.01.2017); עפ"ג (מחוזי מרכז) 22186-10-16 **דן שושנה נ' מדינת ישראל**, (10.01.2017); ת"פ (שלום באר שבע) 67664-03-16 **מדינת ישראל נ' סלומאן הואשלה**, (01.11.2016).

ודוק, לצד כל האמור יש להדגיש, כי בטרם קביעת מתחם העונש ההולם (וגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם), בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל אירוע יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו לדבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

12. משאמרנו זאת, בית המשפט יקבע מתחם עונש הולם אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם. קביעתו של המתחם תיעשה כפי מצוות המחוקק בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין. דהיינו, בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), ותוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

13. בעצם ביצוע העבירות בקשר לרכב, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שמירה לא רק על קניינו אלא גם על פרטיותו ותחושת ביטחונו של הפרט. מעבר לפגיעה בפרט שרכושו נגזל או ניזוק, מעשים כגון אלה שביצע הנאשם, מביאים לפגיעה גם בכלכלת המדינה והציבור כולו, וזאת בדרך של ייקור פוליסות הביטוח של המכוניות עקב ריבוי תביעות (ראו והשוו, למשל: רע"פ 7890/10 **לאיק מליטאת נ' מדינת ישראל**, (01.11.2010)). כלי הרכב, ברגיל, משמש את בעליו לא רק כאמצעי תנועה גרידא, אלא שבמובנים רבים אף ניתן לראות בו כשלוחה של ביתו. בשים לב לאלה, ולנוכח תפוצתה הרחבה ושכיחותה של התופעה, נראה שלא בכדי בחר המחוקק לייחד סימן (תת-פרק) שלם בחוק העונשין אשר יעסוק בעבירות בקשר לרכב (וראו גם דברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 32), התש"ן-1989, ה"ח 1959, 26).

הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות של הסעת שוהה בלתי חוקי, עניינם בהגנה על זכותה הריבונית של מדינת ישראל לקבוע את זהות הבאים בשעריה ובהגנה על זכותם של אזרחי המדינה לביטחון.

אשר לעבירה של נהיגה בזמן פסילה, בעצם ביצועה הפגין הנאשם זלזול בצויו של בית המשפט ובשלטון החוק והעמיד בסכנה את ציבור המשתמשים בדרך, נהגים והולכי רגל כאחד, וזאת לאחר שהחליט לנהוג ברכב חרף העובדה שהוא נמצא פסול לכך. זאת ועוד, מעבר לאותו סיכון למשתמשי הדרך, בביצוע עבירה זו יש אף משום דופי מוסרי שמתבטא בקושי במימוש פיצויים בעקבות תאונות דרכים שבהן חלילה יהיה מעורב אדם שנהג בזמן שרישיונו נפסל (ראו בעניין זה

רע"פ 665/11 **עאלה אבו עמאר נ' מדינת ישראל**, (24.01.2011). כן ראו, למשל, רע"פ 2221/11 **שאל הראל נ' מדינת ישראל**, (24.03.2011); רע"פ 6115/06 **מדינת ישראל נ' מוראד אבו לאבן**, (08.05.2007).

14. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח כמותן של העבירות והצטברותן, סבורתני כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים מצויה במקרה הנדון ברף שאיננו נמוך כל עיקר.

15. טרם אדרש לבחינת הנסיבות אשר נלוו לביצוע העבירות, ועל מנת שהדברים לא יישנו להבא, מצאתי לציין כי נדמה שכתב האישום שהוגש נגד הנאשם נוסח ותוקן בצורה שאיננה סדורה כל עיקר, עד שלעיתים היה נדמה כי הדברים נעשו כלאחר יד. ובמה דברים אמורים?

למשל, בעובדות אישום מס' 2, נטען כי את ההתפרצות לרכב ביצעו הנאשם והאחרים "בכוונה לבצע גניבה או פשע". אולם, בסעיפי החיקוק של אישום זה, יוחסה לנאשם עבירה לפי סעיף 413 **רישא** לחוק העונשין. קרי, התפרצות שאיננה לשם ביצוע גניבה או פשע (נסיבה אחרונה זו קבועה בסיפא של הסעיף); כך גם, בעובדות אישום מס' 3, נטען כי הנאשם והאחרים התפרצו לרכב בכוונה לבצע גניבה או פשע. דא עקא, בהוראות החיקוק כלל לא יוחסה לנאשם עבירה של התפרצות לרכב; דברים דומים ניתן לומר גם בכל הנוגע לאישום מס' 5; גם באישום מס' 6 ניתן למצוא דוגמא לניסוח ותיקון לא סדור של כתב האישום. כך, בעוד שבסעיף 2 לעובדות האישום דנן, נטען תחילה כי האחרים הם שהתפרצו לרכב, הרי שבהמשך מפורט כי הנאשם הוא שפתח את חלון הרכב. עוד נטען בהמשך, כי הנאשם ולואי ניסו להניע את הרכב, אך ללא הצלחה. כך גם, בסופם של סעיפי העובדות, וחרף המתואר זה עתה, נטען כי הנאשם **סייע** לאחרים לעשות שימוש ברכב ללא רשות, בכך **שנכח** במקום. בנוסף לכל הסתירות המצויות בעובדותיו של אישום מס' 6, נוספת גם הסתירה המגולמת בהוראת החיקוק באישום זה, שם יוחסה לנאשם עבירה של **ניסיון** שבל"ר (ולא **סיוע**, כמו שנטען בפרק העובדות); עוד בתור דוגמא לאמור, ניתן לציין כי בכתב האישום המתוקן לא נטען שהנאשם קשר קשר עם אחרים, ועבירה זו כלל לא יוחסה לו. ועדיין, באישומים מס' 1, 5 ו-8, למשל, נטען כי הנאשם פעל כפי שפעל - **"במסגרת הקשר ולשם קידומו"**.

הדברים האמורים לעיל, אינם אלא דוגמאות לא ממצות לניסוחו ותיקונו הקלוקל של כתב האישום בענייננו. לא יהיה זה מיותר לומר, כי ראוי שניסוחו של כתב האישום ותיקונו, יעשו בהקפדה, בעקביות ובזהירות, וכי תהא התאמה בין העובדות הנטענות לבין סעיפי העבירה המיוחסים לנאשם (ראו והשוו, למשל: רע"פ 3578/11 **צבי סטרוק נ' מדינת ישראל**, (13.08.2012); רע"פ 7609/06 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (13.11.2008); רע"פ 1820/98 **אייל בן אברהם אנג'ל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(5) 97 (1998)).

לצד אלה, עלינו לזכור כי הנאשם הודה **בעובדותיו** של כתב האישום המתוקן. והרי שמאז חקיקתו של חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, אשר קבע את אופן ניסוחו של כתב האישום, הוסט עיקר הדגש מסעיפי החיקוק אל העובדות שבו, וכפי שציין זאת בית המשפט העליון ברע"פ 5978/04 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 594 (2006):

"בעוד שבעבר הנאשם, בתשובה לאישום, היה מודה או כופר "באשמה" (סעיף 33 לפקודת הפרוצידורה הפלילית), כיום - וכפי שעשה המבקש לפנינו - הוא מודה או כופר "בעובדות" (סעיף 152 לחוק סדר הדין הפלילי, וראו גם ה"ח תשכ"ג 157, 197)".

כן ראו, לדוגמא: את פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 2581/14 **אסף יקותיאלי נ' מדינת ישראל**, (12.02.2015), ואת דבריו של כב' השופט א' שהם ברע"פ 1997/13 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013):

"מקובל עלינו, כי יש לסעיף העבירה המיוחס לנאשם, נפקות מסוימת לעניין עונשו, אך את עיקר הדגש ראוי

לשים על העובדות המתוארות בכתב האישום, ואלה ישמשו כנקודות מוצא לגזירת עונשו של הנאשם [ההדגשה איננה במקור - נ.ש.מ.]

בהינתן אלה, בית המשפט אמנם לא יתעלם מסעיפי החיקוק המיוחסים לנאשם בכתב האישום המתוקן, וברי כי תהיה להם נפקות לצורך גזירת העונש. דא עקא, כאמור, **הנאשם הודה בעובדות הנטענות**, ומשכך, עובדות אלו הן שימשו עבור בית המשפט כנקודות המוצא - בוודאי ככל שהדברים נוגעים לקביעת מתחם העונש בכלל, ובחינת הנסיבות שנלוו לעבירות בפרט.

16. כעת, ולגופם של דברים, במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נתתי דעתי לכך שלמעשיו של הנאשם, ושותפיו לעבירה, נפלו קורבן למצער שמונה מתלוננים שונים. כן נתתי דעתי לנזק שגרם הנאשם לרכבים השונים ולרכוש שנגנב על ידו בצוותא חדא עם האחרים, כאשר באחת הפעמים אף דובר ברכוש בשווי של 10,000 ₪. בייחוד, במסגרת הנזק שנגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, בית המשפט רואה בחומרה את גניבת הרכב (אישום מס' 5) ומכירתו לאחר. אם כי, יצוין ששווי של הרכב לא פורט בכתב האישום המתוקן, כך שיש להניח לטובתו של הנאשם, כי אין עסקין ברכב יקר. דברים דומים אף צריכים להיאמר בכל הנוגע לשווי הנזק שנגרם לרכבים, שגם הוא לא פורט בכתב האישום המתוקן. בנוסף, בית המשפט שוקל את הנזק הפוטנציאלי הטמון במעשיו של הנאשם, שכזכור הורשע גם בחמש עבירות של ניסיון גניבת רכב. בהינתן אלה, הרי שאם ניסיונות גניבת הרכב היו עולים יפה, כי אז היה נגרם נזק גבוה בהרבה מזה שנגרם בסופו של יום.

כמו כן, במעשיו של הנאשם הייתה טמונה סכנה ל"התפתחות אלימה", כאשר מי מבעליהם של הרכבים עלול היה להיתקל בו או בשותפיו, מה שבתורו יכול היה להביא בנקל לעימות פיזי של ממש וכתוצאה מכך אף לפגיעה בגוף ובנפש, וכבר היו דברים מעולם (ראו למשל בש"פ 45/10 פאדי מסארוה נ' מדינת ישראל, (08.01.2010), שם אמנם דובר בהליכי מעצר, תוך שכב' השופט י' עמית התייחס לעבירות של התפרצות לדירה וגניבת רכב, אולם ברי כי הרציונל העומד מאחורי הדברים יפה גם לענייננו).

עוד יצוין, כי לא מצאתי לקבל את טענת ההגנה, לפיה חלקו של הנאשם פחות מחלקו של המאם. עובדות כתב האישום מלמדות כי הנאשם והאחרים פעלו כחוליה מגובשת אחת, כגוף אחד שלכל אחד מזרועותיו, ובכלל זה לנאשם עצמו, תפקיד ברור ומוגדר מראש. ובכל מקרה, מעין בעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי חלקו של הנאשם דווקא עולה על זה של המאם, שכן הנאשם הוא זה שברוב הפעמים מבצע את מעשה ההתפרצות הפיזי (בכך שפתח או שבר את חלון הרכב), ולעיתים גם נכנס לתוך הרכב ביחד עם לואי. וכל זאת, בשעה שדווקא המאם, הוא שבדרך כלל נותר ברכבו ושימש כתצפיתן. כך גם, יש לזכור כי הנאשם הורשע בעבירות רבות וחמורות יותר מאלו שבהן הורשע המאם. כך למשל, הנאשם הורשע בעבירה של גניבת רכב, וזאת לאחר שגנב רכב ומכר אותו, ביחד עם לואי, לאחר - ואילו המאם כלל לא הורשע באישום זה. בדומה, הנאשם הורשע בחמש עבירות של ניסיון גניבת רכב - ואילו המאם הורשע בעבירה אחת בלבד של ניסיון גניבת רכב; כך גם, הנאשם הורשע בעבירה של נהיגה בזמן פסילה - ואילו המאם לא הורשע בעבירה זו. אכן ומנגד, המאם הורשע גם בכמה עבירות שלא יוחסו לנאשם, אולם ממבט על העבירות המיוחסות לכל אחד מהם כמכלול, עולה כי הנאשם הורשע בעבירות רבות וחמורות יותר מאלו שבהן הורשע המאם.

עוד ובסופה של נקודה זו, אציין כי אין בעובדות כתב האישום המתוקן כל אינדיקציה לכך שהנאשם הודח או פוטה על ידי מי משותפיו לבצע את העבירות.

בהמשך לדברים אחרונים אלה, יש לומר כי אמנם הנאשם לא הואשם בעבירה של קשירת קשר. עם זאת, כאמור, עובדות כתב האישום מלמדות כי הוא פעל בצוותא חדא עם שותפיו, והיה למעשה חלק מחבורה עבריינית ששמה לה למטרה לבצע עבירות בקשר לרכבים. את זאת יש לשקול לחומרה, שכן בהשוואה לעבירות שמבוצעות על ידי עברין

בודד, עבירות המבוצעות בחבורה הינן בעלות סיכון גבוה יותר להתגשם, ומנגד סיכון על ידי רשויות אכיפת החוק הוא בעל סיכוי נמוך יותר, ומכאן שעבירות אלו נתפסות כטומנות בחובן סיכון חברתי גבוה יותר (ראו בעניין זה ג' הלוי, **תורת דיני העונשין**, כרך ג' (הוצאת הקריה האקדמית אונו - תשע"א), עמ' 747-748, והפניות שם).

עוד יצוין, כי עובדות כתב האישום מלמדות אודות דפוס פעולה דומה - כאשר לרוב, המאם הוא שמסיע את האחרים אל הרכב מושא העבירות ונותר ברכבו לשמש כתצפיתן, ואילו הנאשם שובר את חלון הרכב, ולואי פותח את הדלת באמצעות מוט ברזל, קורע את חוטי המתנע ומנסה להניעו באמצעות מחשב הרכב. באמור, כך לדידי, יש כדי להעיד על כך שאין עסקין במעשים שנעשו בצורה ספונטנית, אלא במסכת עבירות שתוכננה מבעוד מועד ולפרטי פרטים. בדומה, אציין כי עצם הניסיונות לגנוב את הרכבים השונים באמצעות קריעת חוטי המתנע וניסיון הנעתם באמצעות מחשב הרכב, מלמדים אודות תחכום מסוים שנלווה למעשים.

בנוסף לאמור, יוער כי הן בשירות המבחן והן בשלב הטיעונים לעונש, הפנה הנאשם, כרקע לביצוע העבירות, למצבו הכלכלי הקשה. בנושא זה אציין, כי אכן אין דינו של המבצע עבירות רכוש אך על מנת להעשיר את קופתו ולהעצים את רווחתו לדינו של מי שעושה כן מתוך מצוקה כלכלית ואך על מנת להשביע את רעבונו. אולם, אין להעניק לנסיבה זו משקל גבוה מדי, שהרי כמעט לעולם עבירות הרכוש מבוצעות מתוך חסרון כיס, מה שעדיין אינו מצדיק במאומה את ביצוען או מפחית מחומרתן.

לבסוף ובאופן כללי, נתתי דעתי לעזות המצח ולהיעדר המורא שהפגינו הנאשם ושותפיו עת ביצעו את המעשים המיוחסים להם בכתב האישום המתוקן ואת דבקותם במטרה העבריינית, כאשר לעיתים ביצעו במהלך אותו הלילה עבירות רבות כלפי כמה רכבים (ראו אישומים 1-3; אישומים 4-7; ואישומים 8-9).

17. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, יאמר כי הנאשם הורשע בשילובים שונים של מגוון רחב של עבירות בקשר לרכב, לעיתים לצד עבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי או נהיגה בזמן פסילה. בהינתן אלה, ומטבע הדברים, יקשה על בית המשפט לאתר פסיקה שבה נדונו מקרים זהים, בוודאי ככל שהדברים אמורים בשילוב העבירות, כמותן והצטברותן. ועדיין, פסקי הדין השונים יכולים ללמד אודות מדיניות הענישה הנוהגת ולו על דרך ההיקש, ולכן אפנה לכמה מהם.

כך לדוגמא, סקירת הפסיקה מלמדת כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירה של גניבת רכב, בדרך כלל הושתו עליהם עונשי מאסר לתקופות לא מבוטלות, הנעות בין 8 ל-18 חודשים, וראו בעניין זה, למשל: רע"פ 1108/15 **מחמוד שעאבנה נ' מדינת ישראל**, (24.02.2015), שאליו הפנתה המאשימה; עפ"ג (מחוזי ירושלים) 57089-03-14 **עודי מחפוז נ' מדינת ישראל**, (02.07.2014); בת"פ (שלום ירושלים) 11874-09-13 **מדינת ישראל נ ג דאת**, (31.12.2013); ת"פ (שלום ירושלים) 37451-05-11 **מדינת ישראל נ' סאמר זגיר**, (10.04.2016); ת"פ (שלום רמלה) 24088-12-13 **מדינת ישראל נ' היתם רג'אבי**, (23.02.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 46381-10-13 **מדינת ישראל נ' סטניסלב קריפל**, (20.10.2015); ות"פ (שלום תל אביב-יפו) 3874-08-13 **מדינת ישראל נ' אל בטיחאת**, (28.11.2013).

כמו כן, יצוין כי סקירת הפסיקה מלמדת כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים באישום אחד של התפרצות לרכב וגניבה ממנו, נקבעו בדרך כלל מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הינו מספר חודשי מאסר בפועל, אשר יכול שירוצה בעבודות שירות (ראו: רע"פ 4338/15 **פראג'י כהן נ' מדינת ישראל**, (23.06.2015); עפ"ג (מחוזי מרכז) 64042-05-16 **איברהים אבו רחיל נ' מדינת ישראל**, (20.09.2016); ת"פ (שלום רמלה) 51619-03-14 **מדינת ישראל נ' מנטלוט**, (09.06.2015); ת"פ (שלום ירושלים) 56919-03-14 **מדינת ישראל נ' שלודי**, (31.12.2014); ות"פ (שלום פתח תקווה) 6706-01-13 **מדינת ישראל נ' לוסין מגארי**, (10.11.2014)).

עוד יצוין, כי במקרים שבהם הורשעו הנאשמים בעבירה אחת של הסעת שוהה בלתי חוקי, בדרך כלל, הושתו עליהם עונשי מאסר בפועל, בין אם לריצוי מאחורי סורג ובריח ובין אם לריצוי בעבודות שירות, וזאת לתקופות של כמה חודשים בודדים (רע"פ 8344/15 **עלי מחאמיד נ' מדינת ישראל**, (08.12.2015); רע"פ 7726/13 **גמעה נסאסרה נ' מדינת ישראל**, (08.01.2014); ע"פ"ג (מחוזי ירושלים) 44096-08-14 **נביל האשם נ' מדינת ישראל**, (02.11.2014); ע"פ"ג (מחוזי ירושלים) 29374-03-13 **מדינת ישראל נ' גאל כרד**, (16.07.2013); ת"פ (שלום פתח תקווה) 6654-10-13 **מדינת ישראל נ' סלימאן עודה**, (19.04.2016); ות"פ (שלום ירושלים) 2456-11-14 **מדינת ישראל נ' איהאב קאסם**, (16.03.2016)).

18. כאן גם אציין, כי עיינתי בפסיקה שאליה הפנה בא כוחה המאשימה (ההגנה בחרה שלא להפנות את בית המשפט לפסיקה מטעמה), אולם ברי כי עיון זה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, ובשים לב לעבירות שבהן הורשעו הנאשמים השונים, כמותן, נסיבותיהם האישיות, וכיצא באלה. כך או כך, ואת זאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיווידואלית, ואין לגזור את דינם של הנאשמים על סמך הכתורות של העבירות שבהן הם הורשעו, אלא שומה על בית המשפט לבחון את הדברים לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). כך למשל, ברי כי אין דין סיוע לגניבת משאית כדין סיוע לגניבת אופניים חשמליים; ואין דין התפרצות לרכב וגניבת כלי עבודה ששוים איננו גבוהה כדין התפרצות לרכב וגניבת ציוד בשווי אלפי שקלים. בדומה, אך ברור הוא שעונשו של נאשם צעיר, שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק ושעבר שיקום משמעותי, לא יהיה כעונשו של נאשם בעל עבר פלילי מכביד ושנעדר כל אופק שיקומי. כאמור, כל מקרה צריך להיבחן בנסיבותיו שלו, כאשר ממילא השיקול שעניינו "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

19. כללם של דברים, משנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, ובייחוד לנוכח **שילובן והצטברותן** של העבירות והנסיבות שנלוו אליהן, כפי שפורט, **הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם את מכלול מעשיו של הנאשם ינוע בין 28 ל- 48 חודשי מאסר.**

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

20. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

21. בעניין זה, שקלתי לקולא את עברו הפלילי הנקי של הנאשם, מה שמעיד על כך שלמעט הסתבכותו זו, הוא הקפיד לקיים אורח חיים נורמטיבי. כמו כן, בשים לב לריבוי העבירות, שבוצעו בכמה הזדמנויות שונות, אמנם לא ניתן לומר כי המדובר במעידה חד פעמית של הנאשם, אך עדיין, נדמה שבפנינו אותו פרץ עברייני אחד, שאינו מייצג את אורחות חייו של הנאשם. עוד ולקולא, בית המשפט מביא בחשבון את חלוף הזמן מעת ביצוע העבירות, כאשר העיקר כאן איננו טמון בספירה "הטכנית" של פרק הזמן שחלף מאז, כי אם בעובדה שהנאשם לא ביצע מאז עבירות נוספות ולא הסתבך עוד בפלילים.

בנוסף, בית המשפט שוקל את הנזק שעלול להיגרם לנאשם ולמשפחתו אם יושת עליו עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, וזאת בשים לב לנסיבות חייו של הנאשם, לגילו הצעיר באופן יחסי, ולעובדה שהוא טרם ריצה בעברו עונשי מאסר. לדברים אלה, אף מצטרפות נסיבות חייו של הנאשם, כפי שהן פורטו בתסקיר שירות המבחן ובטיעוני ההגנה לעונש,

ושנדמה שהייתה להן השפעה על ביצוע העבירות.

עוד ובהמשך לאמור, גילו הצעיר של הנאשם, כשלעצמו, יבוא במניין השיקולים, אם כי ברי שאין המדובר ב"מילת קסם" שתביא מניה וביה להקלה אוטומטית בעונש (ראו והשוו: ע"פ 2420/15 **אבטליון אברהם נ' מדינת ישראל**, (29.11.2015)). כמו כן, שקלתי את תקופת מעצרו של הנאשם מאחורי סורג ובריח, ובהמשך תחת פיקוח אלקטרוני, ואת התקופה שבה היה משוחרר תחת תנאים מגבילים. ברי כי הליך המעצר איננו בבחינת עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אולם לדידי היה בו כדי להבהיר לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו מפני ביצוע עבירות נוספות. מה גם, שניתן לתת משקל מסוים לנסיבה זו במסגרת סעיף 40א(3) לחוק העונשין.

עוד במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, יש להעניק משקל להודאתו של הנאשם בכתב האישום המתוקן, אשר ייתרה את הצורך בהעדת העדים והביאה לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. בנסיבות המקרה הנדון, גובר משקלה של נסיבה זו, וזאת בשים לב לאורך היריעה של כתב האישום המתוקן ולעובדה שהוא כולל רשימה של למעלה מארבעים עדי תביעה. כמו כן, ועל אף שהנאשם ניסה לצמצם במידת מה מחלקו בביצוע העבירות ולהשליך האחריות על האחרים ועל מצבו הכלכלי, הרי שיש ליתן משקל גם לעובדה שהוא הצטער על מעשיו והיכה על חטא.

לבסוף, נתתי דעתי לעובדה שבמסגרת צו פיקוח המעצר השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית המיועדת ל"עצורי בית", וזאת למשך כחודשיים וחצי. עם זאת, לא מצאתי להעניק משקל גבוה לנסיבה זו, וזאת בשים לב להתרשמותו של שירות המבחן, לפיה הנאשם התקשה להיתרם באופן משמעותי מהשתתפותו בקבוצה האמורה. מה גם, ששירות המבחן סבר כי יש מקום להעמיק את ההליך הטיפולי, אלא שהנאשם מסר כי הוא חש שמיצה את העניין, כך שהדבר לא הסתייע בסופו של יום. לכל אלה, אף ניתן להפנות להתרשמותו של שירות המבחן, לפיה הנאשם מתקשה לשתף בקשייו ובעולמו האישי.

22. בשים לב לכל האמור - ובייחוד לנוכח התרשמותו של שירות המבחן, כפי שזו הובאה לעיל - על פניו, היה מקום לגזור את עונשו של הנאשם בגדרי מתחם הענישה שקבעתי מעלה. אולם, בנסיבותיו של המקרה הנדון, מצאתי כי יש מקום לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם, הגם אם במידה מתונה, וזאת משני נימוקים עיקריים, כפי שיבואר להלן.

ראשית, נתתי דעתי לעונש שהושת על לואי, כפי שתואר בתחילת הדברים. בעניין זה, ייאמר כי מעשיו של לואי בוודאי אינם קלים יותר מאלו של הנאשם שבפניי, ואף ההפך הוא הנכון - והדבר גם בא לידי ביטוי בסעיפי החיקוק שבהם הוא הורשע בסופו של יום. גם בכל הנוגע למאפיינים האישיים, יצוין כי ללואי עבר פלילי והוא אף ביצע את העבירות בשעה שתלוי ועומד נגדו מאסר מותנה - בעוד שהנאשם שבפניי נעדר כל עבר פלילי.

אכן כידוע, עקרון "אחידות הענישה" הינו אך שיקול אחד מתוך מגוון רחב של שיקולים שאותם יש לשקול עובר לגזירת עונשו של נאשם. עם זאת, אין להתעלם מכך שעקרון זה נגזר מעקרון שוויון הנאשמים בפני החוק, שהוא בבחינת כלל יסוד בתורת הענישה (ראו דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 10370/02 **משה סויסה נ' מדינת ישראל**, (27.05.2003)).

ודוק, נהיר כי ברגיל, השיקול של "אחידות הענישה", כשלעצמו, לא יביא לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם; מה גם שכאמור, עקרון זה איננו בבחינת חזות הכול. אולם, סבורתני כי במקרה הנדון יהיה זה לא צודק ולא ראוי לגזור על הנאשם עונש מאסר חמור מזה שנגזר על לואי, גם אם משמעותו של הדבר הוא השתת עונש החורג לקולא ממתחם הענישה אשר נקבע על ידי.

שנית, חיזוק למסקנתי לפיה ניתן להשית על הנאשם עונש הסוטה לקולא ממתחם העונש ההולם, מצאתי גם בעובדה

שהוא השתלב בהליך טיפולי במסגרת המחלקה לשירותים חברתיים בכסייפה, ומהתרשמות הגורמים הטיפוליים שם, לפיה הלה השתתף באופן פעיל בתכנית ושינה את התנהגותו, שמר על יציבות תעסוקתית ואף הביע את רצונו להתנדב בקהילה.

לכל אלה, אף ניתן להוסיף את המכתב שהתקבל מאת מעסיקו של הנאשם (נ/2), הימנו עולה כי האחרון הינו עובד מצטיין, ממושמע ומסור; ואת המכתב שהתקבל ממחלקת הרווחה בכסייפה (נ/1), שם מפורטים נסיבות חייו המורכבות של הנאשם, ושעל מנת שלא לפגוע בפרטיותו ובצנעתו של האחרון, לא אפרטם כאן.

23. לצד אלה, יצוין מיד כי כל השיקולים האמורים זה עתה יאוזנו אל מול יתר שיקולי הענישה, כך שהסטייה ממתחם העונש ההולם תהיה מתונה, ובוודאי שלא תגיע לכדי הימנעות מהשתתף מאסר לריצוי מאחורי סורג וברית.

24. עוד ובשולי הדברים, אציין כי לא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן להשית על הנאשם עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, לתקופה קצרה. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 318, 313 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

גם לגופו של עניין, אומר בזירות הנדרשת, כי המלצה זו איננה עולה בקנה אחד עם האמור בגוף התסקיר, ולא כל שכן, עם חומרת העבירות המיוחסות לנאשם ועם מדיניות הענישה הנוהגת.

25. עוד יצוין, כי ימי התקופה שבה שהה הנאשם במעצר מאחורי סורג וברית תנוכה מהמאסר שייגזר עליו. אולם, בשים לב להלכה שיצאה מבית המשפט העליון בע"פ 7768/15 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (20.04.2016), לא ניתן לנכות מעונש זה את התקופה שבה שהה הנאשם במעצר בפיקוח אלקטרוני (כן ראו ע"פ 8547/15 **מדינת ישראל נ' אנס מחאג'נה**, (05.06.2016); ועפ"ג (מחוזי חיפה) 53142-12-16 **זיו רחמימוב נ' מדינת ישראל**, (17.05.2017)). אם כי, כפי שכבר צוין לעיל, התקופה בה שהה הנאשם במעצר, הן מאחורי סורג וברית והן תחת פיקוח אלקטרוני, הובאה בחשבון כשיקול לקולא במסגרת בחינת הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות.

26. אשר לפסילת רישיונו של הנאשם, הצדדים לא טענו בצורה סדורה בעניין זה. כשלעצמי, אציין כי רכיב זה ייגזר בהתאם לשיקולים שפורטו בגזר הדין (תוך מתן משקל לעובדה שלעבירה של נהיגה בפסילה נלוותה, בין היתר, גם עבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי) ובשים לב למדיניות הענישה ומתחמי הענישה המקובלים בעבירות ממין זה (ראו בעניין זה, למשל: עפ"ת (מחוזי באר שבע) 43966-08-13 **ח'אלד זידאן נ' מדינת ישראל**, (21.01.2014)).

אשר לרכיב הפיצוי, גם כאן יינתן משקל לעקרון אחידות הענישה, והכוונה לכך שעל לואי לא הושת פיצוי כלל. על כן, ובשים לב לכך שכאמור, עקרון זה איננו בבחינת חזות הכול, אשית על הנאשם פיצוי, אולם גובהו יהיה מתון בלבד (מה גם, שבמסגרת עקרון האחידות בענישה, יש ליתן את הדעת גם לפיצוי שהושת על המאם).

27. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **מאסר למשך 18 חודשים מאחורי סורג וברית, בניכוי ימי מעצרו מאחורי סורג וברית.**

בהעדר החלטה אחרת, הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עונשו, ביום 11.03.2018 עד לשעה: 10:00 בבית הסוהר "דקל", או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות.

על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל אפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, בטלפון שמספרו: 08-9787336.

העתק ההחלטה בדחיפות לשב"ס.

ב. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר יעבור עבירת רכוש מסוג פשע, ובכלל זה עבירה של חבלה במזיד ברכב.

ג. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר יעבור עבירת רכוש מסוג עוון או עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל.

ד. פיצוי בסך 300 ₪ לכל אחד מהמתלוננים באישומים מס' 1, 4, 6, 7, 8, ו- 9.

ה. פיצוי בסך 600 ₪ לכל אחד מהמתלוננים באישומים מס' 2 ו- 3.

ו. פיצוי בסך 1,200 ₪ למתלונן באישום מס' 5.

הפיצויים ישולמו ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם בתוך 60 יום מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. מצ"ב טופסי פרטי ניזוקים.

כל תשלום שייגבה בתיק, ייזקף תחילה על חשבון הפיצויים.

ז. קנס בסך 500 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד ליום 01.07.2020.

ח. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת רכוש, ובכלל זה עבירה של חבלה במזיד לרכב, או על עבירה בניגוד לחוק הכניסה לישראל, וזאת לתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו.

אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, יאסר הנאשם למשך 10 ימים.

ח. אני פוסלת את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה למשך 18 חודשים, במצטבר לכל עונש פסילה אחר שקיים נגד הנאשם. עונש הפסילה יחל להימנות מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר.

ט. פסילת רישיון נהיגה למשך 18 חודשים, אשר תופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מיום שחרורו של הנאשם מהמאסר יעבור הנאשם עבירה של נהיגה בפסילה.

הנני מורה על השמדת המוצגים: סכין, דיסקים, שיק, זוגות של כפפות, ג'ק ומפתח גלגלים, סרט דבק, ביגוד והנעלה, בדל סיגריות, מברג, מפתח צינורות, מחשב לרכב, כובעים, חלקי רכב, שק, נייר, בגדים אחרים. הנני מורה על השבת עמוד 14

המוצגים לבעליהם: טלפונים, משקפיים, מפתחות ורכב (מספר פריט: 78036620) - הכל בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ה' שבט תשע"ח, 21 ינואר 2018, במעמד הצדדים.

החלטה

על מנת לאפשר לב"כ הנאשם לשקול הגשת ערעור על גזר הדין, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיכוב ביצוע גזר הדין למשך 45 יום.

אם לאחר עיון נוסף, תחליט ב"כ הנאשם שלא לערער על גזר הדין, תודיע על כך מידית לב"כ המאשימה ולביהמ"ש.

מוצא בזאת צו איסור יציאה מן הארץ.

הערבויות בתיק תישארנה על כן. <#4#>

**ניתנה והודעה היום ה' שבט תשע"ח, 21/01/2018
במעמד הנוכחים.**

**נגה שמואלי - מאייר, שופטת
סגנית נשיאה**